

(Прес за РС, 20. 12. 01)

“Ко су били покретачи и организатори отпора агресији на БиХ?” Око тог питања, по сарајевским медијима већ недјељама се воде жучне расправе између ветерана „Патриотске лиге“ и „Зелених беретки“. Објављују се различити спискови и контрастни спискови првобораца, буне се изостављени, оспоравају забиљежени и сл. Мали су изгледи да се прецизно утврди гдје је ко био и шта је радио прије 20 година, али је ова јалова расправа ипак корисна јер је показала да у мултиетничком саставу првих бранилаца БиХ није било ниједног хришћанина „ни за лијека“, а у једном од спискова појављују се имена југославена и реформисте Ејуба Ганића и комунисте и предсједника ЦК СК БиХ Нијаза Дураковића.

Иначе, „Лига“ и „беретке“ биле су илегалне муслиманске паравојне формације створене под окриљем СДА у прољеће 1990. и убрзо легализоване као командни кадар Армије БиХ. У томе не би било ништа спорно да Алија Изетбеговић и наклоњени му оријентални и окцидентални свијет нису све године рата тврдили да та скупина, коју су добрим дијелом попуњавале предратне башчаршијске силеције, махалски беспосличари, санџачки дилери и ашчијски доушници, попут Јуке, Цаце, Ћеле, Деде и др., брани грађанску односно мултиетничку БиХ. Да су на превару насјели и малобројни немуслимански свједочио је касније борац Зоран Чегар. „Пошто сам се непланирано вратио у спаваону могао сам на вратима да чујем Алијину поруку коју је пренио Кемо Адемовић да `у прве редове треба слати каурску дјецу да не гину наша`.“ Озваничене лажи оповргнуте су више пута и на сједницама ратног Предсједништва БиХ. Начелник генералштаба Сефер Халиловић, који је претходно био на челу „Патриотске лиге“, никако није умιο да одговори колики проценат немуслиманских се бори у за једничкој војсци. Почео је са 40 одсто, па је спустио на 20 одсто, да би на подпитање зашто онда у тој војсци нема и одговарајући проценат командног кадра, одговорио да „муслиманска већина бораца не прихвата да им командују хришћани“.

У не мањој невољи нашао се и сам Алија када је интерно требало да објасни како то да се погинули браниоци грађанске државе из састава мултиетничке армије сахрањују као шехиди односно као борци за исламску вјеру. Касније су се у борбу муслимана против Срба и Хрвата у БиХ као у дио глобалног џихада укључили и авганистански талибани,

Пише: Ненад Кеџмановић
петак, 23 децембар 2011 00:58

египатска Муслиманска браћа, активисти ФАТАХ-а, ХАМАС-а, Ал Каиде и сл., али за „обично слабо обавјештене“ у „Си-Ен-Ену“, „Би-Би-Сију“, једнако као и у „непристрасним“ у сарајевским медијима, то је и даље била заједничка Армија БиХ која брани грађанску државу од спољне агресије из Србије и Хрватске. Није ништа промијенило ни када је послје рата „предсједник свих Босанаца и Херцеговаца“ А. Изетбеговић, притиснут оптужбама да је наивно вјеровоа Милошевићу и Туђману, открио да су се и како су се и нагодни Бошњаци благовремено припремали за рат.

Уз неограничену подршку западне дипломатије и медија, муслиманско-бошњачка политичка елита је тако годинама пуштала машти на вољу, те систематски производила самообмане, измишљотине, лажи, контрадикције и петљавине у које је најприје убједила свој народ, а онда и сама почела да вјерује у њих. Муслимани и потоњи Бошњаци су тако фантазирали да су политички апослутно невини, да су једина жртва рата, да им читав свијет нешто дугује, да је читава држава њихова, да ће ентитети и кантони бити укинута, да ће Срби и Хрвати отићи у матице или прихватити њихову доминацију, да их сви обожавају од Брисела до Вашингтона и од Марока до Индонезије, да ће експресно бити примљени у ЕУ итд. Показало се да ништа од тога није тачно, а болно отржење почело је када су се посљедњих година реални политички односи и у БиХ и у међународном окружењу нагло промијенили на њихову штету. Пред суд су стигли и муслимански ратни злочинци, уздрмана је званична верзија о Сребреници, Хрвати траже равноправност у Федерацији, савјет министара више од годину ради у техничком мандату, отворило се питање финансирања заједничких органа, ОХР је у одласку и изгубио је ауторитет, Европљани говоре о краху мултикултурализма, Американци бјесни због бошњачке подршке Палестини, турска дипломатија прави гафове на Балкану, а Руси су све присутнији у РС.

Тако пјесник Сидран са резигнацијом пише да је „међународна заједница остала у БиХ само зато да би њеном распаду дала легитимитет неминовности“. И док Додик неугодно, али логично закључује да ако већ не можемо да се договоримо боље је да се мирно разиђемо, Лагумџија и Тихић, који су можда и запечатали дисолуцију БиХ, одговарају празним паролама како „Босну нико не може подијелити“, како из ње „Срби и Хрвати могу отићи само са завежљајима“, како ће „бити белаја“. Међутим, Босна је већ увелико подијељена на РС, „Х-Б“ и бошњачки дио само то због политичке коректности нико неће да каже, Срби и Хрвати немају потребе да иду јер су у једном и по ентитету своји на своме, а онеме коме се белајисање већ разбило о главу није паметно да поново прави белај.

Утолико радује трезвено резонување др Шаћира Филандре. У деканском интервјуу поводом пола вијека ФПН, на питање „Пријети ли БиХ заиста распад?“ угледни сарајевски политиколог одговара: „Наивно је вјеровати да се то не може десити. Наивно

Велики дерби: „Патриотска лига“ против „Зелених беретки“

Пише: Ненад Кеџмановић
петак, 23 децембар 2011 00:58

је вјеровати да је БиХ датост, која се не може више мијењати. Ми то можемо жељети да се не догоди. Али, ако ви ништа не радите да се то не догоди, ако ви са тим људима који хоће другачију Босну не комуницирате, преговарате и договарате се, не задовољавате и њихове интересе, долазимо до једносмејрних улица... Не вјерујем да они раде против БиХ. Раде на другачијој БиХ. Треба видјети каква је то другачија БиХ. Бошњаци ће морати озбиљније сјести с тим људима и вијдети која је то и каква БиХ. Бјежање од проблема неће их рјешити.“

Надати се да је ове редове прочитао, али и схватио неко из власти јер актуелна генерација бошњачких политичара нема баш развијен осјећај за реалност.

Зато је добро што су паравојни саборци Ејубу и Нијазу натакли ветеранске зелене „французице“, а дошао је изгледа вакат да их устакну и Злаја и Суљо. Па руку под руку, горе доле Ферхадијом између „вјечне ватре“ и Бегове џамије. Тако су „још од прије“ у Сарајеву политички пензионери у предвечерњим шетњама мудровали „шта би било да је било“.